

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. H.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: K. V.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2017 č.j. OAM-915/ZA-ZA11-K10-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. V žalobě žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Uvedl, že dle jeho názoru žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a chybně vyložil zákon. Namítal, že použité

informace žalovaným nejsou aktuální, přičemž správní orgán měl podle žalobce při rozhodování posoudit aktuální informace o zemích původu a zjistit přesně a úplně skutečný stav věci.

3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný nesouhlasil s obsahem obecně formulovaných žalobních námitek. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim, shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Měl za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Uvedl, že je přesvědčen o tom, že stav věci byl zjištěn dostatečně, přičemž vycházel z relevantních a dostatečně aktuálních podkladů a z konkrétních sdělení žalobce. V podrobnostech odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a správní spis. Žalovaný rovněž konstatoval, že považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout, nebo odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.
4. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: předávací protokol cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímacího střediska Zastávka ze dne 22. 10. 2016 č.j. CPR-26149/ČJ-2016-931200-AZ, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 26. 10. 2016, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 10. 2016, informace OAMP o situaci na Ukrajině ze dne 24. 11. 2016, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 25. 7. 2016 a ze dne 3. 6. 2016, výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, zpráva Freedom House s názvem „Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina“ ze dne 27. 1. 2016, zpráva Amnesty International o rozsudcích smrti a popravách v roce 2015 z dubna 2016, zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 3. 3. 2016 o stavu lidských práv na Ukrajině, znění článku 135 ukrajinského trestního řádu, zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016 o stavu lidských práv na Ukrajině, zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 13. 4. 2016 o dodržování lidských práv v roce 2015, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2017 č.j. OAM-915/ZA-ZA11-K10-2016.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Při jednání konaném dne 14. 3. 2019 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 22. 10. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 26. 10. 2016 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, je svobodný, bezdětný, pravoslavného vyznání, zdravotně zcela v pořádku. Narodil se ve městě Iršava v Zakarpatské oblasti na Ukrajině. Posledním místem bydliště bylo

město Iršava, kde nyní žije jeho matka, bratr se nachází v Kyjevě. Ohledně politického přesvědčení konstatoval, že byl na Majdanu, ale členem žádné politické strany nikdy nebyl. Do České republiky přijel před Velikonocemi 2016 mikrobusem přes Maďarsko a Slovensko do Prahy. Pobýval v minulosti v Maďarsku, měl tam povolení ke vstupu, disponoval i vízem do Ruska. O udělení mezinárodní ochrany dříve nežádal. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že po návratu z armády – základní vojenské služby se rozhodl jet do Kyjeva za sestrou, to bylo v roce 2013. Když přijel, probíhal Majdan. Nabídl mu, aby hlídal stanové městečko a roznášel letáky. Byl tam tři dny, pak jim řekli, ať postaví agitační stánek na vlakovém nádraží. Když ho postavili, řekli jim, že tam ten stánek mít nesmějí a vyhrožovali jim. Došlo ke rvačce, při které byl žalobce zraněn, měl zlomenou čelist. Celkově měl sedm zlomenin hlavy, různých kostí, zraněné koleno a nohu v sádře. Musel vyhledat ošetření v nemocnici. Na policii se neobrátil, protože to nemělo cenu, když příslušníci policie rvačku viděli a nezasáhli. V březnu 2015 prokuratura se žalobcem zahájila trestní řízení, považovali ho za „Titušku“. Pravý sektor mu řekl, že ho zlikvidují a pověsí za koule. Na prokuraturu nešel, kluci, co tam šli, byli obvinění a zavřeni. Pochopil, že tam nemůže zůstat. Při pohovoru, který byl se žalobcem proveden dne 26. 10. 2016, žalobce mimo jiné uvedl, že ho obviňovali, že je vlastizrádce, on však nebyl žádným provokatérem, pouze rozdával letáky. K trestnímu stíhání vypověděl, že nemá žádný oficiální doklad o tom, ale ví, že mají jeho fotku, ale nemají jeho údaje a neví, kde se nachází. Na území České republiky hledal práci, nemá zde žádné rodinné příslušníky. Bojí se toho, že ho označují za vlastizrádce a obviňují ho za něco, co neudělal.

8. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
10. V § 12 zákona o azylu je stanoveno:

„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
11. Žalovaný se na s. 4-9 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval otázkou, zda v případě žalobce je dán důvod udělení azylu dle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, a dospěl k závěru, že nikoliv, přičemž tento svůj závěr řádně a detailně zdůvodnil. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje, plně na ně odkazuje a podotýká, že žalobce tento závěr žalovaného žádným relevantním způsobem nezpochybnil v žalobě.
12. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
13. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č.j. 6 Azs

6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS)....

Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

14. Žalovaný na s. 9-10 napadeného rozhodnutí správně uzavřel, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou; z žalobcových sdělení pak nelze učinit závěr, že by se žalobce aktuálně nacházel v přímém a bezprostředním ohrožení svého života nebo že by jeho zdravotní stav vyžadoval jakoukoliv vysoce specializovanou zdravotní péči, která by mu nemohla být na Ukrajině poskytnuta. Žalobce nic takového ani v průběhu správního řízení netvrdil a nehovořil ani nic o tom, že by se v současnosti nějakým způsobem léčil. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu zdejší soud považuje za dostatečné, přičemž podle závěru soudu nedošlo k naplnění neurčitého právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.

15. V § 14a zákona o azylu je stanoveno:

(1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

(2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

16. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti

byl zrušen v roce 2000. Důvod udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu tak zjevně není naplněn.

17. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu, Městský soud v Praze uvádí, že touto otázkou se podrobně zabýval žalovaný na s. 11-13 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že důvod udělení doplňkové ochrany dle těchto ustanovení v případě žalobce není dán. Soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodává, že žalobce v žalobě nepřednesl žádnou relevantní argumentaci zpochybňující závěr žalovaného.
18. Co se týče velmi obecně formulované žalobcovy námitky, že „[o]čividně použité MV informace nejsou aktuální; správní orgán by měl při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemích původu a podle mého názoru je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci“, soud uvádí, že žalovaný zjistil skutečný stav věci, přičemž žalobce nespecifikoval žádnou konkrétní okolnost, na základě níž by bylo možno dojít k opačnému závěru. Žalovaný přitom vycházel z aktuálních zpráv o situaci v zemi žalobcova původu, např. ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 13. 4. 2016 o dodržování lidských práv na Ukrajině, ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016 (v době vydání napadeného rozhodnutí šlo o zprávu starou jen pouhé cca 3 měsíce) či z výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 (v době vydání napadeného rozhodnutí šlo o zprávu starou jen pouhé cca 2 měsíce), jakož i z dalších zpráv, jež byly v době vydání napadeného rozhodnutí staré jen několik měsíců, popř. přibližně rok. Soud uzavřel, že zprávy, z nichž vycházel žalovaný, byly aktuální. Jak navíc plyne z konstantní judikatury (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017 č.j. 45 Az 21/2016-55, publ. pod č. 3714/2018 Sb. NSS), zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila. Žalobce nezmínil žádné konkrétní zásadní skutečnosti, resp. okolnosti, jež se měly v době od vydání žalovaným použitých zpráv do okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí změnit, a tím založit neaktuálnost žalovaným použitých zpráv. Z uvedených důvodů nelze než žalobcovu velmi obecnou námitku shledat nedůvodnou.
19. Vycestování žalobce dle závěru soudu nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, protože není naplněn důvod udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle zdejšího soudu nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Opačný závěr ostatně netvrdil ani neprokázal sám žalobce v žalobě.
20. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je „nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tím celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem

ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo vnitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo a vyložilo zákon chybně.“ V této souvislosti lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.... Žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“

21. Na tyto závěry je v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně odkazováno, srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č.j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č.j. 10 Azs 65/2017-72.
22. Žalobce v nyní posuzované věci nevylicil, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž neozřejmil svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.
23. Soud však přesto alespoň obecně a stručně doplňuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by správní řízení bylo jednostranné či neobjektivní. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmkoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.
24. Soud v případě žalobce tedy neshledal naplnění žádného z důvodů udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu – dále též „správní řád“). Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného

rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.

25. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek žalobce důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. března 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně